

Sygn. akt III CNP 13/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko W. K.
o złożenie oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 sierpnia 2012 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 20 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 marca 2011 r. w ten sposób, że uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego z dnia 8 grudnia 2005 r. i oddalił powództwo.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód J. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w chwili wydania orzeczenia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52). Skarżący podniósł tymczasem, że dopiero poniesie szkodę związaną z niemożnością dokonania wpisu własności nieruchomości w księdze wieczystej na skutek nieuprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30

czerwca 1993 r., co w oczywisty sposób nie spełnia przesłanki art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga pozwanej jest niedopuszczalna również z tej przyczyny, że nie wskazuje przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że wszystkie wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.). Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie..

Należy także zauważyć, że w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niedopuszczalne są wnioski właściwe skardze kasacyjnej, tj. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz o uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Postawienie tych wniosków oznacza niezrozumienie istoty wnoszonego środka zaskarżenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).